

„KŘÍŽEM KRÁŽEM ANEB JAK JSME CESTOVALI“

Moje maminka : Alena Štemberová, která již 3 roky nežije, začala kdysi psát autobiografickou knížku o malé Alence. Dopsala jsem ji a nechala svázat pro její vnoučátka a pravnoučátka. Do letošní soutěže jsem vybrala malou část o tom, jak Alenka cestovala za babičkou a dědečkem.

Alenka

...Alenku vyruší dutý zvuk u poštovní schránky za dveřmi kuchyně. Otvírá dveře a listonoš v široké černé pláštěnce na ni už ze schodů volá: „Dal jsem vám tam dopis, ale počkej s ním na maminku.“

Ono se řekne, počkej na maminku, ale to by nesmělo být písmo na dopise Alence tolik známé. Trochu roztřesená adresa, nedovřené písmenko O a všechno napsané tlustým perem. Takhle píše jenom naše babička! Alenka otáčí dopis ze strany na

stranu, jakoby chtěla prstíky vyčíst, jaké zprávy jsou v něm ukryty. Zklamaně vzdychne, když se jí zázrak nedaří, a uloží obálku na místo, kam ji dává i maminka i tatínek. Mezi dvěma skly kuchyňského příborníku volá obálka do celé místnosti: *„Jsem tady! Ukřívám tajemství, pospěšte si mne rozlepit, pospěšte si mne přečíst.“*

Sluníčko zavřelo Alence oči, že si ani nevšimla maminky, která se vrátila domů.

Alenka jí hned připomněla dopis. Maminka četla: *„Babička tě pozdravuje.“*

„Jenom?“

„Jaképak jenom. Ostatní píše babička nám. Dědeček má revma, tráva na louce dozrála a nemá ji kdo posekat. Zkrátka máme přijet na senoseč.“

„A kdy? Vždyť se chystáme do Krkonoš k Vernerovům.“

„Počkáme, co řekne tatínek, ale myslím, že z Krkonoš nic nebude. Babička potřebuje seno pro králíky a pro kozy, kdo jiný by jí měl pomoci?“

„Já už mám zapakovaný kufr.“

„Tak to z kufru přendáš do velké černé tašky. Kufr se nevejde tatínkovi do lodičky.“

„Hurá, pojedem na motorce, já se povezu v lodičce, hurá.“

Alenka si poskočila radostí. Jet na motorce! To vymění za pokojík v Krkonoších. Tatínek ji často na motorce nevozí. Motorka stojí v kůlně u Mouchů, tatínek vedle ní leží často na břiše a něco povoluje, utahuje, maže, až se maminka

zlobívá: „*Co ten tatínek stále pod tou motorkou hledá.*“

Tatínek zas silnějším hlasem mamince vysvětluje, co všechno musí se starou motorkou dělat, aby si jednou mohli všichni vyjet.

A teď pojedou! Škoda, že Alenku neuvidí Anča. Až tatínek našlápne plyn a motor zarachotí, jistě si jich všimne alespoň někdo z náměstíčka. A tohle Alenka dobře zná, že se o každé události nakonec dozvědí i ti, kteří při ní nebyli.

Alenka slyšela v polospánku šoupání zásuvkami, hlasitý hovor rodičů, ale protože ji nikdo nebudil, zavrtala se znovu do peřin. Ranní spánek jí chutnal nejvíc, asi i proto, že o něm už trošku věděla a

každá chvílička pod peřinkou byla sladká.

„Alenko, vstávej,“ volá maminka.

„Ještě chvíli,“ smlouvá Alenka.

„Vstávej, už máš snídani na stole.“

Na to se neozvalo nic.

„Alenko, vstávej, za chvíli jedeme.“

Aha, vždyť dnes se jede a já se tu loudám. Alenka honem běží zkontrolovat počasí. Venku je pravé barevné letní ráno. Sluníčko vykukuje za střechou prádelny, ve vedlejším zahradnictví nadzvedávají okna u pařenišť se zeleninou, kos rozhoupal větvičku hrušně, že sahá až téměř k otevřenému oknu. Alenka na něj zatleská a běží do kuchyně.

Tady je vše připraveno na cestu.

„Kde je tatínek?“

„Šel se podívat na motorku,“ povzdychla si maminka, protože věděla, jak dlouho tatínkovi podívání obvykle trvá.

„Mohu jít za ním?“

„Alenko, ne už jedeme, rychle se nasnídej“, vyrušila ji z přemýšlení maminka a opravdu. Tatínek je tady, chystá se našlápnout motorku. Ale maminka ani neskládá věci a ani si nejde sednout. Proč?

Vtom si Alenka všimla, že se v lodičce něco pohnulo. Hlavu vystrčila rozesmátá kamarádka Lexa. Tatínkovi se podařilo našlápnout a nadšenou holčičku svezl kolem plácku. Až se jí hlava zatočila a když konečně stála na chodníku, musela si stoupnout na obě nožky zeširoka, aby neupadla.

„*Tak ahoj,*“ loučí se Lexa a vylézá z lodičky.
„*A piš.*“ Mrkne šibalsky jedním okem.

„*Určitě ti napíšu,*“ volá Alenka a usedá s maminkou do lodičky. Hurá. Jedeme. Cesta je známá, protože k babičce jezdívají gratulovat k svátku a narozeninám, pomáhat při sklizni mrkve, kedlubnů a cibule vždycky, když přijde lístek ze Křenku. Kousek cesty po betonce, pak po kočičích hlavách, po písčité silnici plné zvířeného prachu, pak zatáčka, les a řeka. U řeky, v malém domku podobném perníkové chaloupce, sedí zamyšlený starý pán a pokuřuje fajfku.

„*Kam to bude?,*“ ptá se tatínka, jakoby přívoz vedl jinam než na druhý břeh do Křenku.

„To víte, kam jinam my umíme jezdit,“
odpoví tatínek a sesedne z motorky.

Pan převozník dojde rozvázně k prámu, rozhlédne se, jestli se neblíží další zákazník a vybídne tatínka: *„Nastupovat.“*

Na prámu je motorka, maminka, tatínek, Alenka a pan převozník. Ten odpíchne prám od břehu dlouhým bidlem a začne točit klikou, na kterou se navíjí ocelové lano. Prám se vzdaluje od vzrostlých topolů a blíží se na druhou stranu. Alenka přejde na druhý kraj prámu a směje se.

„Heč, já budu ve Křenku dřív.“

„Jen aby tě dřív nestáhl hastrman,“ bručí převozník, ale ví, že v těchto místech už je mělko a že Alence žádné nebezpečí nehrozí.

„Konečná, vystupovat!“

Tatínek poděkuje a rozloučí se převozníkem jako se starým známým.

„Tati, počkej chvíli“, škemrá Alenka, když vidí žebříňák plný sena a v něm zapřažené dvě strakaté krávy. Chce vidět, jak tyto mohutné zákaznice nastoupí na dřevěný prám. Nic zvláštního se ale neděje. Krávy postoupily klidně doprostřed prámu a zůstaly kamenně stát. Jen ocasem se občas rozmáchly, aby zahnalý dotěrné ovády.

„Vidíš, jsou to hodnější pasažéři, než jsi byla ty.“

Tatínek už startuje, i když by bylo málem snadnější doběhnout k babičce pěšky. Ale to by Alenka neviděla babiččino překvapení a divení, raději tedy pojedje na motorce. Hned na kraji vesnice natrefí na známého pána. Ten zdraví srdečně tatínka

a maminku. Alence se zdá, že všichni, které potkávají, mají radost, že zase do Křenku přijeli. Alenka má takový hezký hřejivý pocit, jakoby se vracela domů. Babička s dědečkem bydlí v posledním domku. Je to malé žluté stavení se dvěma červenými okny a s lavičkou před vrátky. Někdo sedí na lavičce. Dědeček! Alenka mu skočila do náručí. Jak pěkně voní tabákem. Sotva stačil vyndat nezbytnou fajfku.

Babičku vyrušili mezi slepicemi. Všechny se rozprchly, jak Alenka utíkala:

„Babi, babi, už jsme tady!“

A teď teprve začaly pravé a nefalšované prázdniny...